

(המשך מעמוד 27)

עבור העלאתו לדרגת עורך. בין בן-ארי לאטינגר נערכו שיחות, שבהן דרש בן-ארי לא לפרסם את המאמר. אטינגר נכנע. המאמר לא פורסם.

אטינגר מכחיש כי המאמר הוצא בגלל לחצים ישירים או עקיפים של בן-ארי. ביקשנו מבן-ארי להגיב, הוא סרב להגיב, אז אי אפשר לפרסם מאמר ללא תגובה שלו.

אולם נראה כי מי שכן יגיב יהיה איתן רוזמן. ליהודיו אמר: "בן-ארי ממשיך בשיטות הישנות שלו. הוא ממשיך לנסות לטפוח את הפה לכל מי שהדברים שלו לא מוצאים-יחן בעיניו. לנו הבטיחו שהי בטאון יהיה של עובדי אלי-על, שלנו, וכי נוכל לכתוב בו מה שנרצה. לא איכפת לי שבן-ארי יגיב, אם יש לו בכלל מה להגיב, אבל לא לפרסם את דבר העובדי דים, רק משום שליושב-ראש אין מה להגיב, או שהוא פוחד להגיב, זו סתימת פה!"

מנהיגי העובדים רוזמן הציב אולטימטום למנהיגי העובדים-לשעבר - אטינגר: או שהמאמר יפורסם בגיליון הבא של אלי-על, או שאנחנו נפעל". פירוש הדבר: שהעובדים ינקטו בצעדים נגד הצנזורה בבטאון. אין כמו עמי אטינגר היודע

במדינה

העם

כאבים בשמש סח

כאבי-השיניים וכאבי-הכטן

מתחרים על

תשומת-הלב הלאומית

כמו אדם שיש לו כאבי-כטן וכאבי-שיניים בעת ובעונה אחת, לא ידעה מדינת-ישראל השבוע במה להתרכז.

כל פעם שחשבה על הכאבים הכלכליים שלה, באו ידיעות מדיניות והסיוח את דעתה. וכל פעם שחשבה על המשבר במשאומתן לשלום, באה האינפלציה והפכה את קרביה.

לולא כמה שעורריות, מישפטים ורכייויות, היו שני הנושאים המרכזיים על-ליים להעכיר את מצב-הרוח הלאומי, למרות מזג-האוויר הנהדר של סתו שטוף-שמש בארץ-ישראל.

הממשלה

קומדיה באוסלו?

בגין קיזקז את

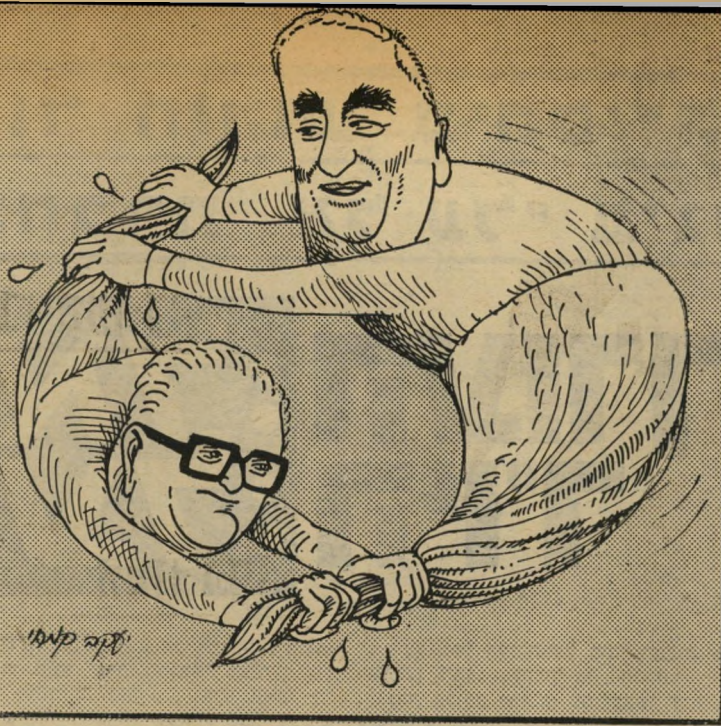
התאריך לסאדאת -

האם יקזקז סאדאת

את התאריך לבגין?

יועצו של ראש-הממשלה, שלמה "בגדי" נקדימון, חיפש נערות, עיתונאים שיואלו להילוות אל ראש-הממשלה נדרכו ההיסטוריות לקבלת פרס-נובל לשלום.

העיתונאים לא נלהבו. לכל עיתון יש כתב באירופה הצפון-מזרחית, ואף לא כתב אחד היה להוט אחר התפקיד הרם של סיקו, טקס קצרצר, שעל העיתונאים יהיה לעקוב אחריו מאולם סמוך באמצעות הטלוויזיה -

פרפטואום מובילה

נורבגיה, עתה הוא מתעקש על קביעת לוח-הזמנים לביצוע ההסכם בגדה וברצועה. לוח זמנים. התנגדות ישראל לקביעת לוח-הזמנים כזה, אף באורח בלתי-מחייב כ"תאריך יעד", העלה חשד חמור שאכן חלק ניכר בממשלת-בגין כלל אינו מתכוון להגשים את הסכם האוטונומיה.

אילו רצתה הממשלה להחשיד את עצמה - ותוך כדי כך להחשיד גם את אל-סאדאת בעולם הערבי - לא יכלה לנהוג אחרת. ידיעות-זוועה מבית-החרושת של אריק שרון, על התנחלויות חדשות ברצועה ובגדה, הקדיחו את התבטולי-

הדבר הרגיו את האמריקאים, שיש להם עניין גדול בהשגת הסכם כולל, אף יותר מאשר למצרים. כי האמריקאים מעוניינים בהשגת התמיכה של סעודיה, ואחר-כך של ירדן, סוריה ואש"ף, ל"שלום אמרי-קאי" שיסגור את המרחב בפני הסובייטים. הסכם נפרד ישראל-מצרי, שאינו מוסווה כהלכה, ירחיק מטרה זו.

אולטימטום ריק, כאילו לא די בכך, החלה הממשלה, באמצעות משה דיין הרבי צדדי, מדברת לפתע בלשון אולטימטיבית. היא הודיעה כי נוסח ההסכם מוכן לחתימה, וכי אין עוד על מה לנהל משאומתן. סיגנון זה היה מיועד להרגיו את האמר-ריקאים ואת המצרים גם יחד, ואכן הצליח בכך. היה ברור כי זהו אולטימטום ריק - נשק בלתי-טעון.

דיין אינו מבין, כאילו לא די בכך, באה "איההבנה" בפרשת הפירסומים המצרים פירסמו נוסח מקוצר של טיוטת ההסכם. הקיצור בא להדגיש את הנקודות המבליטות את פעולת מצריים למען שלום כולל, ולהצניע את הפסוקים שבהם הסכימה מצריים, למעשה, לשלום נפרד.

הדבר עורר רוגז בתליאכבי, וגם ב"ווינגטון. היה מקום למחשבה שאם מצריים מתביישת בסעיפים מסויימים שהיא מוכנה לתתום עליהם, אין ערך רב לחתימה. על כן נתנו האמריקאים אור ירוק לישראל לפרסם את הנוסח המדוייק של ההסכם.

משה דיין ניצל את ההזדמנות, וביצע תרגיל אופייני לו. התכנן הווייק התחכם, העמיד פני לא-מבין, ופירסם גם את הנוסח המפרט את ההתחייבויות של מצריים לכינון שלום ממשי ביים, ביבשה ובאוויר.

בשעה עדינה זו, של בידוד מצריים בעולם הערבי, היה פירסום זה בבחינת תקיעת סכין בגבה של מצריים, והמשבר הישראלי-אמריקאי הגיע לשיאו.

הנשק הפודי, השבוע עדיין היו מוכי נים מרבית המשקיפים להתערב, כי בסופו של דבר יכפו האמריקאים פשרה.

אך תאריך-היעד של ה"10 בדצמבר, יום הענקת פרס-נובל, היה שריו השבוע בערפל כבד מאד. אחרי שבגין קילקל לאל-סאדאת את החתימה בסנטה-קתרין ביום-השנה לביקורו ההיסטורי, עשוי אל-סאדאת לקלל לבגין את החתימה באוסלו, לרגל הענקת פרס-נובל.

באמתחתו של אל-סאדאת עוד נותר נשק סודי, שהוא עלול לשלפו: איהו-פועה לטקס הענקת הפרס באוסלו, ושיגור אחד ממשרתיו כדי לקבלו בשמו. העדרו של אל-סאדאת, יוום מהלכיה-השלום, מן הטקס, והשארת בגין לבדו שם, יכול להפוך את הטקס כולו בדיחה.

לעשות את כל השגיאות האפשריות, וגם כמה בלתי-אפשריות.

לא בווער. תחילה נעשה הכל כדי למנוע את חתימת ההסכם ב-19 בנובמבר, התאריך ההיסטורי שבו מלאה שנה לביקור אנזואר אל-סאדאת בישראל. היה ברור לכל, כי איכפת מאד לאל-סאדאת לקשור את החתימה בתאריך זה, וייתכן כי היה מוכן לפשרות רבות כדי לאפשר זאת.

תחת לנצל מומנט פסיכולוגי זה כדי להשיג פשרה, התעקשה ממשלת-ישראל לדחות את המועד. תחילה דחתה את ההצעה האמריקנית בעניין ה"חביר" בין הסכם-סיני והסכם-הגדה-הירצועה. לאחר-

קאריקטורה של ביל מולדן בסאן-טיימס

מכן התחרטה וקיבלה את ההצעה האמרי-קנית - אך התאריך חלף. אחרי שעבר התאריך ההיסטורי, שוב לא בער דבר לאל-סאדאת. עתה התהפכה הקערה על פיה, ולבגין בער, כי רצה לזכות בכבוד באוסלו, נראה כי אל-סאדאת כועס, ולא איכפת לו שלא להופיע בבירת

בעוד שיכלו לשכב במיטה בבתיהם בתליאכבי, ולצפות בשידור משם. אולם הטקס כולו עמד בסכנה חמורה של הפיכתו לקומדיה. שבועיים לפני הענקת הפרס העולמי, נכנס המשאומתן למבוי-סתום. היה נדמה כאילו מנוי וגמור עם ממשלת-ישראל

גליון ביטאון-המריבה החברה מהצנזורה

מה פירושו של איום זה. הוא עצמו שיתק את החברה כאשר לא התפעלו מה"אנחנו נפעל" שאותו השמיע לפני שנים אחדות.

אולם מלחמת העובדים ביושב-ראש מועצת המנהלים לא הסתיימה בכך. עובדי די אלי-על פועלים במשותף יחד עם עובדי ארקיע במאבק נגד בן-ארי וארליך. כאשר הפגינו עובדי ארקיע בתחילת השבוע מול בניין הכנסת, הם יכלו לשמוע מילות עירוד מחברי-כנסת, משר התשתית וה-אנרגיה יצחק מודעי ואפילו מראש-הממש" לה מנחם בגין. מודעי, כמו בגין, ידע כי הוא משוחח לא רק עם נציגי 400 עובדי ארקיע אלא גם עם עובדי אלי-על.

במידה שהמאבק של ארקיע או הקרב על העלון לא יצליחו ובן-ארי לא יעוף, מכינים לו העובדים חזית חדשה. הוכנה רשימה מלאה של סמנכ"לי אלי-על וראשי האגפים והפקידים הבכירים, וליד כל שם צויין אם הוא תומכי בן-ארי או תומכי מודעי הוד. העובדים מכינים עתה גם תיקים מלאים על כל אחד מהמנהלים התומכי כים בבן-ארי, ושולחים אותות אזהרה ל"אלה מהמנהלים שעדיין לא החליטו במי לתמוך".

מתוך הארכיבויים מוציאים מיסמכים, קבלות וצ'קים של מנהלים שונים, ש"לדעת העובדים הם מהווים הוכחה מכרעת למעשי השחיתות שלהם. אפילו אנחנו בעצמנו נדהמנו מהיקף החומר." אמר אחד העובדים לכתב העולם הזה. "פתאום גילינו כי במשך שנים רבות עשה כל אחד באל-על כרצונו ורבים השתמשו ב"כספי החברה כבקופתם האישית".